

Č. 3209.

Z n á m k y: Jaký význam má užívání vlastního jména v ochranné známce jednoho výrobce pro případný výmaz známky jiného výrobce téhož jména, ve které jméno to jest rovněž uvedeno?

(Nález ze dne 4. února 1924 č. 1876.)

V ě c: Richard H. ve Vídni (adv. Dr. Arnošt Urban z Prahy) proti ministerstvu obchodu (odb. rada Kar. Weber — za zúčastněnou stranu Václava H. adv. Dr. Artur Heidler z Prahy) o výmaz známky.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á .

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad žalobu, již se st-l domáhal výmazu známky zapsané pro Václava H. na Král. Vinohradech pod č. 18165 dne 17. listopadu 1921 u obch. a živn. komory v Praze, a to jednak z důvodu § 4 znám. novely z roku 1895 pro podobnost se slovní známkou žalobcovou »Höfer«, zapsanou pod č. 3493 v rejstříku téže komory, i s tvarem a barvou obalu a slovním obsahem nápisu na tomto obalu, zákonně sice nechráněném, ale u konsumentů jako označení původu ze závodu st-lova vžitém, jednak z důvodu § 3 znám. zák. z 6. ledna 1890 č. 19 ř. z., ježto známka žalovaného jest způsobila uvést konsumenty v omyl o původu zboží.

Důvody pro zamítnutí žaloby úřadem uvedené jsou v podstatě tyto:

Nápisy ve známce č. 18165 jsou zcela různé od nápisu žalobcova obalu, jsouce provedeny především pouze v jazyce českém a vykazujíce také zcela jinou formu provedení jednotlivých slov, jakož i zcela jiný celkový vzhled. Ve značce žalobcově i ve známce žalovaného, pokud se slovní jich části týče, vyniká ovšem stejné slovo »Höferův«, avšak tato okolnost sama o sobě nemůže padati v úvahu, ježto majitelé obou podniků, žalobcova i žalovaného, jmenují se »Höfer« a jest tedy každý z nich oprávněn ve značce resp. ve známce své svého jména nebo firmy užívati (§ 5 zák. o ochr. známek).

Stejná barva podkladu známky a obalu žalobcova nemůže způsobiti zaměnitelnou podobnost, ježto barva obalu jest nezpůsobila býti distinktivní značkou.

Celkový obrazový dojem značky žalobce a známky žalovaného jest však podstatně různý, a u každého z obou srovnávaných označení jest ovládán jinými podstatnými součástmi jeho. Ve známce žalovaného jest to slovo »Esspo«, jež nejvíce vyniká, a to jak v obalu hlavní součást známky tvořícím, tak i na černé pečeti, kde jest provedeno zvláště výrazně červeným písmem a konečně i na pečeti fialové. Tímto slovem jest tedy, možno říci, celkový obrazový dojem známky č. 18.165/Praha ovládán.

Naproti tomu ve značce žalobcově jest charakteristickou součástí velký výrazný podpis žalobcův, na nějž ve značce jest výslovně upozorňováno.

Provedení podpisu »Höfer« ve značce žalobcově jest tak charakteristické, že značku tuto od známky žalovaného jest schopno rozlíšiti a že konsumentu ani při obyčejné pozornosti, již tento známce věnuje, neujde právě tak, jako zase téměř konsumentu ve známce žalovaného

neujde, že není obal podpisem »Höfer« opatřen a že naopak nese jinou charakteristickou součást, totiž slovo »Esspo«.

Pokud se žaloba opírala o § 3 známk. zák., uvedl žal. úřad, že k podobnosti známky se značkou nebo známkou jiného podniku přihlížeti jest pouze k návrhu interesenta ve sporu a nesluší k této okolnosti přihlížeti z moci úřední a nespadá tato okolnost tedy také pod případy klamnosti známky, jaké má na mysli § 3 a 4 zák. o ochraně známek.

Nss neshledal důvodnými námitky, jimiž se stížnost snaží dovoditi nesprávnost závěru žal. úřadu, že není předpokladu pro výmaz známky spolužalované strany po rozumu § 4 zák. z 30. července 1895 č. 108 ř. z.

Že na straně st-lově jde o značku nezapsanou, jež požívá ochrany podle předpisu právě uvedeného, úřad nepřímou uznal tím, že tuto značku srovnává se zapsanou známkou strany zúčastněné, zkoumaje, je-li mezi nimi podobnost, jež by výmaz mladší známky odůvodňovala.

Že v slovním znění i známky č. 18.165 i nápisu na obalu výrobků st-lových slovem nejvíce charakteristickým jest vlastní jméno »Höfer«, stížnost sama přiznává. Známkový zák. z r. 1890 zaručuje v § 5 každému právo vlastního jména užívati k označení svého zboží bez zřetele na to, že si snad někdo jiný dal zapsati stejné jméno jako známku. Nemůže tudíž, jak úřad právem vytýká, okolnost, že má st-l chráněnou známku, jejímž jediným obsahem jest vlastní jméno »Höfer«, ani že má nárok na ochranu značky (nezapsané), v níž toto jméno jest také obsaženo, býti o sobě uznána za překážku, aby také zúčastněný, jenž má stejné jméno, pojal je do slovního obsahu své známky a tudíž ani za důvod, aby tato známka, byla-li zapsána, byla na základě ustanovení § 4 nov. z r. 1895 k žalobě st-lově vymazána. Že by snad zúčastněný porušil nárok st-lův na ochranu jeho starší značky v tom směru, že by grafickým provedením jména »Höfer« napodobil nějaké zvláštní charakteristické provedení jména toho ve značce st-lově, st-l ani netvrdí. Úřad naopak poukázal k tomu, že ve značce st-lově jest charakteristickým výrazný jeho podpis, tedy provedení jména ve formě rukopisu, čehož u známky jím brané v odpor není. Úřad poukazuje dále k tomu, že ve známce zúčastněné strany jest vynikající součástí slovo »Esspo« výrazně provedené. Podle popisu v rozhodnutí obsaženého jest také ve značce a ve známce uvedena rozdílná adresa podniků. Jestliže za těchto okolností, jež stížnost nepopírá, úřad dospěl k závěru, že není předpokladů pro výmaz známky zúčastněné strany po rozumu § 4 novely z r. 1895, nemohl nss shledati, že by se byl úřad řídil kritériemi, které se zákonem nejsou ve shodě, nebo že by jeho úsudek byl po stránce skutkové v nějakém zjevném rozporu s danými skutečnostmi nebo že by byl výsledkem nějakého požadavkům správného myšlení se přičícího postupu myšlenkového. Poukazuje-li stížnost v tomto směru zejména na shodu v ostatním slovním textu známky a značky, nemohl soud uznati, že by tato shoda vylučovala onen úsudek, zvláště se zřetelem k tomu, že tento text, obsahující v podstatě jen popis zboží, právem může býti pokládán za podřadnou co do charakterisační způsobilosti součást značky i známky, — ve své vlastní jména výrobce a ve známce vedle vymyšleného slova »Esspo«.

Z těchto důvodů bylo stížnost zamítnouti jako neodůvodněnou.